

ΚΩΝΣΤ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ

ΕΘΝΙΚΟΝ
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟΝ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ

Ιδομενεύς Ν. Στρατηγόπουλος

Η Ειμαρμένη [απόσπασμα: εικόν Α', σκ. 1-2]

Ανέκδοτον συμβολικόν δραμάτιον εις πράξιν

Εθνικόν Ημερολόγιον του έτους 1899 (Κ. Φ. Σκόκος), Αθήνα

τμ. 14 (1899), σ. 355-357

Η ΕΙΜΑΡΜΕΝΗ

Ἄνεκδοτον συμβολικὸν δραματίον εἰς πρῶξιν.

(Ἀπόσπασμα ἐκ τῆς Α' εἰκόνας).

(Λειμὼν γλοάζων καὶ εὐανθής. Εἰς τὸ βάθος ἀριστερᾶ κατάφυτον ὕψωμα, ἀπὸ τοῦ ὁποίου καταχέεται μικρὸς καταρράκτης ἐπὶ βράχων, κεκαλυμμένων ὑπὸ βρύων. Παρ' αὐτοὺς μέγας διάτρητος πίθος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἀπὸ τοῦ καταρράκτου ἀντλῶν διὰ τοῦ κοίλου τῆς παλάμης, ρίπτει ὕδωρ ὁ Ἄνθρωπος, αἰρημένης τῆς αὐλαίας).

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΑΝΘΡΩΠΟΣ, εἶτα ΝΕΟΤΗΣ

ΑΝΘΡΩΠΟΣ

(Καταπαύων τὴν ἐνασχόλησίν του καὶ ἐρειδόμενος ἐπὶ τοῦ πίθου.)

Εἰς τῆς Ζωῆς τὸ χαρωπὸ βασίλειο ἐδῶ,
Ποῦ ὅπου κι' ἂν στρέψω, εὐμορφιά καὶ χάρι θὰ ἰδῶ,
Ποῦ ὅλα χαίρουν ξέγνοιαστα τὰ πλάσματα, ... γιατί
Σ' ἐμένα μοῖρα ἔτυχε πικρὴ καὶ βαρετὴ ; . .
Καὶ λογικὸ πλάσμα γιατί παράλογα νὰ γίνω,
Νὰ ἔχω νοῦ νὰ με κινῆ σὲ σκέψι καὶ σὲ θρῆνο ; ...

(*Μετὰ στιγμιαίαν σκέψιν.*)

Ἄλλόκοτο βασίλειο ! ... Τυφλὴ ἢ περπατησά του ! ...
Μυστήριον ὁ δρόμος του ! ... Στρυφνὴ ἢ βασίλισσά του ! ...
Ἄσπλαγχνη ὅμως μοναχὰ γιὰ ἔμένα πάντα μένει,
Κι' ἔχει γιὰ τὰλλα χτίσματα ἢ ἄχαρ' Εἰμαρμένη !

ΝΕΟΤΗΣ (εἰσερχομένη.)

Ὦρα καλὴ σου, Ἄνθρωπε ! Τί κάνεις ἐκεῖ πέρα ;
Νὰ μὴ σε ἰδοῦνε ἤσυχο τὰ ἔμματα μου μιὰ ἔμερα ;

ΑΝΘΡΩΠΟΣ.

Καλῶς την τὴ Νεότητα, τὴ δροσερὴ παρθένα !
 Τί κάνω, πάλι ἀπορεῖς ; Καὶ τί ρωτᾶς ἐμένα ;
 Τὴν Εἰμαρμένη δὲν ρωτᾶς τί ὄφελος θὰ πάρῃ
 "Ἄν τυραννιέμ' ἐγὼ μ' αὐτὸ τὸ ἀπάτωτο πιθάρι ;

ΝΕΟΤΗΣ.

Νὰ κάμῃς τί σ' ἐπρόσταξε λοιπὸν ἡ Εἰμαρμένη ;

ΑΝΘΡΩΠΟΣ.

Τοῦ καταρράχτη τὸ νερὸ ποῦ τρέχει 'στὸ ποτάμι,
 Διαταγὴ μοῦ ἔδωσε φριχτὴ, καταραμένη,
 'Στὸν πίθο τοῦ « Ἐξίλασμοῦ », μὲ σίγλα τὴν παλάμη,
 Νὰ μεταγγίζω ἀδιάκοπα ὡς που νὰ τὸν γεμίσω.
 Εἶδα τοῦ πίθου τὸν βυθὸ κι' ἔκαμα νὰ τολμήσω
 Νὰ τῆς εἰπῶ, ἀνωφέλευτα γιατί νὰ με παιδεύῃ,
 'Αφοῦ πιθάρι ἀπάτωτο νερὸ δὲν τὸ μαζεύει,
 'Ἀλλὰ ἐκείνη ἄγρια τὰ φρούδια της ταράζει
 Καὶ μ' ἀπαντᾷ ἀγέρωχα χωρὶς νὰ με κυττάζῃ :
 « Οἱ σκλάβοι γιὰ ν' ἀντιμιλοῦν δὲν εἶνε
 [καμωμένοι,
 Καὶ μάλιστα σὲ προσταγὴ ποῦ δὲν' ἡ Εἰ-
 [μαρμένη.»
 'Ελούφαξα 'ς τὰ λόγια της σὰν ἄφτερο στρουθί, ...
 Καὶ δοῦλος ἐθυμήθηκα πῶς εἶχα γεννηθῆ !

ΝΕΟΤΗΣ.

"Ἄχ !.. τέτοια εἶνε ! . "Ἀπονη ! . Χαιρέκακη ! Παιδεῦτρα !
 Τοῦ χαμογέλιου ὄλων μας ἀντίζηλη καὶ κλέφτρα !..
 Κατάρρα τῶχει, μιὰ καρδιὰ ποτὲ νὰ μὴ γλυκάνῃ !
 Νὰ μὴν ἰδῆ ἄλλου χαρὰ !.. Πολὺ κακὸ τῆς κάνει !

ΑΝΘΡΩΠΟΣ.

"Ὅστε καὶ σύ, παρθένα μου, ποῦ δὲν τῆς εἶσαι σκλάβα.
 Αἰσθάνθηκες τοῦ μίσους της τὴν πυρωμένη λάβα ;

ΝΕΟΤΗΣ,

Εἰς τὸ ὠραῖο τῆς Ζωῆς βασίλειο αὐτό,
 "Ὅποιος νὰ ζῆ τοῦ ἔτυχε τῆς μοίρας του γραφτό,
 "Ἢ σκλάβος ἢ ἐλεύθερος, ὑπάρχει κι' ἓνας μόνο,
 Ποῦ ἢ πνοὴ τοῦ μίσους της νὰ μὴν τοῦ φέρνῃ πόνο ;

Δὲν ἀγαπῶ τὸν Ἔρωτα ἐγὼ μὲ λαῦρα τόση,
 Ποῦ ἤμπορεῖ ἡ φλόγα μου τοὺς οὐρανοὺς νὰ λυώσῃ ;
 Αὐτὸς δὲν εἶνε ἡ ζωὴ, ὁ πόθος, τ' ὄνειρό μου,
 Ἢ παρηγόρια μου ... ἀλλὰ καὶ τὸ μαρτύριό μου, ...
 Ὅπου κρυφά μου ὁ ἄπιστος γυροβολεῖ μὲ ζέση
 Στὰ δίχτυα του τὰ δολερά καὶ ἄλλην νὰ πλανέσῃ ;
 Ἐνῶ λοιπὸν πολὺ καλὰ γνωρίζ' ἡ Εἰμαρμένη,
 Ὅτι ἡ ἄλλη νειά αὐτῆ ἡ πολυπαινεμένη
 Κανέναν δὲν ἀγάπησε — καὶ οὔτε θ' ἀγαπήσῃ —
 Γιατὶ δὲν βρίσκει ἀντάξιο τῆς κανέναν μέσ' στὴ Κτίση.
 Ἐν τούτοις, γιὰ νὰ τυραννῆ ἐμένα τὴν ἀθλία,
 Καμώνεται πῶς εὖνοεῖ τὴν ἐρωτοτροπία
 Τοῦ ἄπιστου τοῦ Ἔρωτα μὲ τὴν ἀντίζηλό μου,
 Γιὰ νὰ ψυχραίνῃ ὑπουλα σ' ἐμένα τὸν καλό μου.
 Θὰ μείνῃ ὅμως μὲ τὴν καχία
 Κι' ἐγὼ τὸν Ἔρωτα θὰ τὸν χαρῶ !
 Δὲν εἶν' γιὰ 'κεινον ἡ Εὐτυχία,
 Σ' ἐμὲ θὰ κλίνῃ ποῦ τὸν λαχταρῶ !

ΑΝΘΡΩΠΟΣ (στενάζων.)

Ἄχ !... Αὐτὴ ἡ Εὐτυχία !... Αἰθεροπλασμένη νειά !
 Ὅσα κάλλη, τόσην ἔχει καὶ οὐρανία ἀπονιά !
 Ὑπερήφανη κι' ὠραία !... Ὀνειρόθρεφτη κι' ἀπλῆ !
 Λὲς καὶ ἄλλου κόσμου εἶνε ταξειδιάρικο πουλί,
 Ὅπου νοιώθει τὴν ξενειά του, τὴν ὀρφάνεια τὴν πικρή.
 Καὶ νὰ στρέψῃ πίσω πάλι μὲ λαχτάρα καρτερεῖ.
 Δὲν ἤξεύρω μέσ' ὅσα βάθη τῆς καρδιᾶς μου τί χτυπᾶ,
 Σὰν τὴν βλέπω, σὰ νεράϊδα, λάμψη ἀγάπης νὰ σκορπᾶ !

ΝΕΟΤΗΣ.

Εἶσαι νόστιμος ἀλήθεια ! Ἡῦρες νέα ν' ἀγαπήσῃς,
 Δοῦλος σὺ, δυστυχισμένη, ἀδελφὴν τῆς βασιλίσσης !

ΑΝΘΡΩΠΟΣ (ἐνεός.)

Ἀδελφὴ τῆς Εἰμαρμένης εἶν' ἡ νέα π' ἀγαπῶ
 Κι' οὔτε εἰς τὸν ἑαυτό μου δὲν τολμῶ νὰ τὸ εἰπῶ ;

ΝΕΟΤΗΣ.

Δὲν τὸ γνῶριζες, ἀλήθεια, σὺ, αὐτὸ τὸ μυστικό ;
 Πρόσεχε μὴ σοῦ ξεφύγῃ καὶ μᾶς ἔβγῃ σὲ κακό.

Ἡ γρηῃ Φιλοσοφία, κοιμισμένη μιὰ φορά,
 Τὸ παραμιλοῦσε μόνη μ' ἀσυνείθιστη χαρά,
 Ὅταν εἶπαν πῶς ὁ Θρόνος τῆς ζωῆς θὰ μοιρασθῇ,
 Ὁ μισὸς καὶ εἰς ἄλλο στέμμα βασιλίσσης νὰ δοθῇ.

ΑΝΘΡΩΠΟΣ.

ὦ μυστήρια ! . . Ἐσκοτίσθη τὸ ὀλίγο μου μυαλό.

(Ἐν σπουδῇ, βλέπων ἐρχομένην τὴν Εἰμαρμένην .)

Ἐρχεται ἡ Εἰμαρμένη . . . Φύγε, σὲ παροκαλῶ !

(Ἡ Νεότης ἐξέρχεται. Ὁ Ἄνθρωπος συνεχίζει τὸ ἔργον του.)

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΑΝΘΡΩΠΟΣ, ΕΙΜΑΡΜΕΝΗ.

ΕΙΜΑΡΜΕΝΗ.

Σὰν ταραγμένον σὲ βλέπω, τί τρέχει
 Κ' εἶν' ἡ ἄμματα σου σὰν ἄχνη θολή ;
 Μήπως ἡ κούραση κομμένον σ' ἔχει ;
 Νὰ κοπιᾶζης δὲν θέλω πολὺ.

ΑΝΘΡΩΠΟΣ (ἔκπληκτος καθ' ἑαυτόν.)

Ἄκουσα τάχα καλὰ ἢ πλανοῦμαι ;
 Τῆς Εἰμαρμένης τὰ χεῖλη λαλοῦν ;
 Λόγια πονόψυχα ἐγὼ ἀξιῶμαι,
 Ἡ μὴ τ' αὐτιά μου ψευδοαντιλαλοῦν ;

ΕΙΜΑΡΜΕΝΗ (καθ' ἑαυτήν)

Να ἰδῶ, κακότυγε, ἂν με γνωρίζης,
 Ἄν ἀφροσύνη μοῦχης τυφλή·
 Τὴν καλωσύνη μου εἰς ἀξίωσιν,
 Ποῦ, σκλάβου μοῖρα, σοῦ τὴν ἐξοφλεῖ !

(Ἀποτεινόμενη μελιχρῶς πρὸς τὸν Ἄνθρωπον.)

Ἄνθρωπε, πιστέ μου σκλάβε ! Ἄκουσέ με μιὰ φορά
 Μὲ ἀνύποπτη καρδία, μὲ ἐλπίδα, μὲ χαρά.
 Αὐστηρῆ εἰς ἐμὲ εἶδες ἕως τώρα νὰ φανῶ,
 Καὶ ἀκόμ' ἂν σοῦ ἐφάνη πῶς σκληρὰ σὲ τυραννῶ,

Ήτανε για τὸ καλὸ σου κι' ἔφθασεν ἡ ἐποχὴ,
 Τώρα πλειὰ ποῦ ἐδοκιμάσθης, νὰ σὲ κάμω εὐτυχῆ !
 Δὲν ἐβιάστηκα τὸ πρᾶγμα σκέψη ἤθελε πολλή,
 Γιατί ἔχω ἀγνωμοσύνης πιῆ φαρμάκι καὶ χολή.

ΑΝΘΡΩΠΟΣ (κατανυσσόμενος.)

Τῆς νύχτας τὸ ξεπάγιασμα κ' ἡ πάχνη ἡ θολή,
 Πῶς λυώνει ἴσθι χαρμόσυνη τοῦ Ἥλιου ἀνατολή,
 Ἔτσι ἡ ψυχὴ μου ἀνάλυσε μὲ τῆ γλυκειὰ ἐλπίδα
 Ποῦ ἰσκόρπισαν τὰ λόγια σου σὰν λαμπερὴ ἀχτιδα !...

ΕΙΜΑΡΜΕΝΗ.

Τῆς τόσης καλωπύνης μου ἡ μόνη πληρωμὴ
 Μιὰ εἶν' ἀκόμα, ἔσχατη, ἀξίας δοκιμὴ.
 Ἀπὸ αὐτὴν θέλει κριθῆ ἡ ἀφοσίωσή σου,
 Καὶ πῶς μ' αὐτὴν ἐλεύθερος θὰ γίνης συλλογίσου !
 Θέλω πρὸς χάριν μου κρυφά, μὲ κάθε πανουργία,
 Ἐκεῖνη τῆ στριγγλόγρηχα, τὴν πονηρὴ Μαγεία,
 Στὰ δίχτυα τῆς πλεκτάνης σου μὲ τρόπο νὰ πλανέψης
 Καὶ ὅλα τῆς τὰ μυστικὰ τὰ φίλτρα νὰ τῆς κλέψης.

(Μὲ φωνὴν βαθεῖαν, ἀλλ' ἔντονον καὶ μὲ ὄμματα λάμποντα.)

Τὰ θέλω.... γιὰ τὸν Θάνατο ! Κρυφὰ νὰ τὸν ποτίσω,
 Σὲ ἀγάπης τέτοιας μάγκανο σφικτὰ νὰ τὸν κρατήσω,
 Τέτοια ἴσθι τοῦ ἀπέραντη νὰ λάβω ἐξουσία,
 Ποῦ, μόνος του, τοῦ ἔθρονου του νὰ στέρξῃ τῆ θυσία.

(Σχεδὸν μαινομένη.)

Τοῦ Βασιλείου τῆς Ζωῆς εἶνε μικρὸς γιὰ μένα
 Ὁ θρόνος, ποῦχει ὄρια στενὰ σημειωμένα !
 Θέλω.... τὸ Σύμπαν νὰ ἰδῶ δεμένο στὴ σκλαβιά μου,
 Καὶ τότε μόνο νὰ χαρῆ ἡ ἀπληστη καρδιά μου !

ΙΔΟΜΕΝΕΥΣ Ν. ΣΤΡΑΤΗΓΟΠΟΥΛΟΣ